

2/1 Únava (A. Vančurová, 18)

Osoba u stolu sedí,
do knihy zamyšleně hledí.
Židle se pod ní prohýbá,
jak se na jejím hřbetě kolíbá,
a skoro bez ustání,
nad hlavou se jí sklání,
potvora, co ničí jí záda,
s potěšením a ráda.

Dupe na ně, až kostra se kroutí,
a osoba znavená, na desku se hroutí,
příčemž stolní světlo zhasíná,
a pomalu usíná.

To se však nestvůře nelíbí,
proto osobu nespavostí políbí.
Včil zvedne jí spadlá víčka,
proklepe zvadlá líčka,
a než se naděje,
osoba opět vzhůru je.

Už si ospalky z tváře smývá,
rozespale přitom zívá.

Pak vrací se ke svému trápení,
pokračuje ve čtení,
zatímco příšera škaredá,
barví ji tvář do bleďa,
a na ni nadšeně kreslí,

čluny pod očima se čtyřmi vesly.

Tím nekončí, teprve až s rozcuchanými vlasy,
s nimiž mezi hubenými prsty pohrává si,
dokonáno je dílo její,
- člověk v beznaději.

V těle pohybu není,
v hlavě ztrácí se myšlení.
V rukách a nohách bezpochyby,
krev a teplo chybí.
V srdci zase rytmus znít přestává,
a v očích únava.

2/2 Co řekneš osobo (O. Kavka, 17)

Co řekneš osobo,
osobě druhé opodál,
co řekneš za slovo,
že mluvit nejde,
mlčení svatý grál?
Chytám tě za slovo,
v mlčení dál a dál.

Proč mluvit,
neznáme se,
kdoví co jsi zač,
dobrý člověk,
čestné srdce,
skrytý rváč,

lhostejný jen,
věčný spáček,
ach nač mluvit,
nač.

Nesluší se s cizím mluvit,
co mi taky můžeš říct,
ze slov své obyčejnosti,
tvořit krásu jedinečnosti,
z němých očí všelikeré,
házet slova tisíceré,
jejichž smysl se potácí,
ve vzduchu se rázem ztrácí,
ticho se však nedá spravit,
tak o čem se tedy bavit?

Snad jen sami sebou,
ve své neochvějné sečtělosti,
podávat důkazy dospělosti,
že bavit se s tebou,
pozbývá smyslu,
proto zůstaňme v tichu,
tichu nesmyslu.

2/3 Jdu... (L. Antoš, 17)

Jdu po kyselém citrónu

Po rušné ulici

Oblblý barvami semaforů

Šlapám lidem po patách

A vehementně ze sebe dostávám

Pomatené omluvy

Ani se nestačím vzpamatovat

Už držím na své konstrukci

Nové břímě

Narážím do všeho kolem si

A líbivé věci už mi nejsou potakáním

V zájmu mého jest jich přemálo

A ty jsou mými úniky

Jdu po hořkém pomeranči

Po rušné ulici

Oblblý zubatým náporem

Sápající a docela netichý

Nezklidněn lidskými doteky

V mlze hluku

Oblblý kousavým záporem

I zde etikou mých kolegů

Hle přepočítám kroky svoje

A vyhrkávám ze sebe pardon

Pardon dámo s panamou

Pardon dítě v kočáru

Pardon chlapče s červenou čepicí

Už už ostychem celý rudnu
Neosvojených mravů zase bronou líc
Pod sumou urhančivých pohledů mne zmáhá tremor

Jdu po slané limetě
Celý vyčerpaný a zpocený
Myšlenky mordu jako vystřeleny z kanónu
Snaží se mě zmátořiti
Leč k ničemu

Blikající záře semaforů světel aut

Ohlušují mě

Na mou cestu vrhají mi stín

Smích a křik

Všude jen slyším

Dvě ženy si povídají

Dva muži si povídají

Dvě děti si povídají

O můj bože to je ale brak

A barbar jsem já

Jdu po kovovém grepfruitu

Výskání sirén ve spasmus mne kolébá

Zvěsti mátonohou a obludek

Poskakujících zde po ulicích

Nutí mě ta bolest tisknout si dlaně k uším
Choulit si hlavu ke kolenům
Od sutě hluku pálí a neschované houstnou
A s rukama na uších klesám k zemi
I tu náhle obětí nohou davu se stávám
Lidi se mě snaží přeskakovat nebo obcházet
Boty nohy kopance údery špína
I omluv opravdu nešetřím
Přesto že jsem ztrhaný a dochází mi dech
Pardon strážníku s koltem za opaskem
Pardon dcero Astafjevova
I ty děvo tyž jsi jako filuterka
Pěkná proutnice vlasy jako máslem zamaštěné

Jdu po sladkém cedrátu
Po nekončících chodnicích kvapem
Kroky opravdu nešetřím
A přesto mně cíle nedáno
Ostouzen jakýmsi mákem
Netečný dočista v letargii
Zesláblý a celý bledý
Jach by mně reflex všech těch barev
Vyňal červeň moji krvi
Růž mé líci a čerň mým vlasům

Zakaboněné obličej
deroucí se ze všech koutů ulic

Spílající mužové od rodin

Vzlyky tekoucí po tvářích žen

Černý dým zamořuje bulvár

Mračna jako uhel rozpíjejí se na nebi

Hustý hluk a křik

Kašel sípání dupání

2/4 Námořní cesta (T. Pešek, 17)

Já a pár dalších mladíků,

jsme dostali zvláštní nabídku.

"Za dobrodružstvím a poznáním,

poohlédnete se všude kde zakotvím.

A dobrou cenu vám za to dám!"

Tak pravil kapitán.

Cenná odměna čeká,

a pak splním si svůj sen,

stačil jen obyčejný podpis,

na předložený pergamen.

Touha po penězích,

z nás učinila slepce,

stačil jeden podpis,

a už to šlo lehce.

Už vyplouváme z Italského přístavu,
každý z nás podepsal stejnou přísahu.
Kapitánovi příkazy musí být plněny,
a i před život svůj či jiných řazeny.

Přes širé moře dále plout,
nesmíme se bát a doufat v Boží soud.
Cestu zná jen kapitán,
ten nás zavede bůh ví kam.

Když se nám dostane přízniví vítr do plachet,
k cíli dorazíme jak by smet.
Můj otec mi v mládí pravil,
že jeho strýce Poseidon zradil.

Vrásky moře vlny představují,
jen s některýma se muži leckdy popasují.
Velké útesy co se nám v mlhách postavily,
naši posádku potem zaplavili.

Z namořního koše se nahlas ozvalo,
že v dáli je vidět neznámé plavidlo.
Uslyšeli jsme zvuky pirátských mečů,

bitva nás nemine

ale já tu nohy sotva vleču.

Když dostaly se na loď,

ty uniformy pirátů,

napadlo nás jedině to,

že domů už se nikdo nevrátí.

Nakonec jsme pobili,

všechny ty piráty,

leč bylo zapláceno,

několika životy.

Některé bitvy a vrásky,

zanechají nám na očích černé pásy.

Život s nima je představa hrozná,

a po tom boji,

to pár námožníků pozná.

Ač bude číkoli krev prolita,

opustit loď se zamítá.

To nám říká jedno z pravidel,

které platí na palubě všech plavidel.

Když jsme zakotvili,
na pobřeží Vietnamu,
kapitán škrтал naše jména,
z dlouhodobého seznamu.

Sami jsme k tomu,
podali žádost,
a každý z pohostinných domů,
nám udělal radost.

Na onu loď,
už nevrátí se ani noha,
zůstaneme na souši,
protože nevěříme v boha.

Život znova riskovat nehodláme,
mohlo by nás potkat zas to samé.
Tímto jsme vlastní rodinu ztratili,
a to jen kvůli penězům,
které nám nabídli.

Pár peněz nezaplatí otce ani matky,
protože se nevrátíme zpátky,
tady končí smutné vyprávění,

když už víme,

že víc než rodiče zkrátka není.

2/5 Pravá báseň (T. Hochmanová, 17)

Jak poznat pravou báseň?

Ne tím jaký má rytmus

Neb kolik básnických prostředků obsahuje

Pravá báseň připomene vzpomínky

Které nikdy neexistovaly

A odemkne ty dávno zapomenuté

Díky pravému verši

Ize na moment pochopit chování světa

a pocítit dříve neznámé emoce

dokáže z cizího místa vytvořit domov

a z vřelého domova chladnou schránku

ukáže věci co tu s námi vždy byly

ale naším okem nespatřeny

propustí proudy slz

zadržované v nitru

překoná bariéru slov

poutajících nespoutané myšlenky

a zodpoví všechny

nevyřčené otázky

2/6 Na jih od ráje (M. Holátová, 19) 2. místo

Smutný je věk

Zrádný a kalný

Modlitby za zázrak

Všechny jsou marný

Mrazivý je čas

Jež v kůži vpije

Zlobu a hořkost

Následky pandemie

Říká si šťastlivec

Kdo nemá zdání

Že bez zájmu a citu

Se lidstvo nezachrání

Staří si stěžují

Že za vše mohou mladí

Ani si nevšimnou

Pastýře v kůži hadí

V zrcadle se odráží

Až by žalem křičela

Samotou týraná

Mrzutá ubitá včela

2/7 Zrcadlo (E. Poledníčková, 18)

Zrcadlo,

utírám ti slz

kloužeš mi po kůži jako rozlité mléko

bílá

třikrát tak nevinná jako tma

schovávající všechno kostěné

kostelní zvony zní

jednotvárnou baladou

tak jako život

jíst a spát

a počítat

počítat dny

kdy mohlo být a nebylo

všechny už jsou šedé

zafoukaná smítka lidské kůže

popsané básněmi a prózou

které svět roztrhal

tak jako smysl

2/8 Jediná jistota (H. Lukesová, 19)

Smrt je všude kolem nás,
kolikrát jsem dnes mohla zemřít?

A přesto tu jsem.

Život je vzácný, drahocenný
a my si to neuvědomujeme,
každý den s ním hazardujeme.

Kteroukoliv vteřinu může přijít konec,
proto nemá smysl se bát.

Žádné místo není úplně bezpečné
a nikdo není nesmrtelný.

Takže můžeme dělat cokoli, co chceme,
protože nakonec stejně všichni zemřeme.

A nic to nezmění,
smrt je jediná životní jistota,
stará známá, co nás na konci přivítá.

Ale co se stane po smrti?

Kam doopravdy jedeme?

Narodíme se znovu?

Nebo zamíříme do nebe?

Je tu tolik otázek

a odpověď nás nikdy nenajde.

Co když už jsme v pekle?

Žijeme životy, které jsou plné utrpení.

Nikdy nenajdeme pravé štěstí.

A všichni jsou tak chamtiví,

Země je plná nenávisti a zloby.

Ničíme lásku,

odsuzujeme ostatní,

pomlouváme se navzájem

a myslíme jen na sebe.

Zlo dál rozšiřujeme,

proto trpíme a trpět navždy budeme.

Jediné, co víme je,

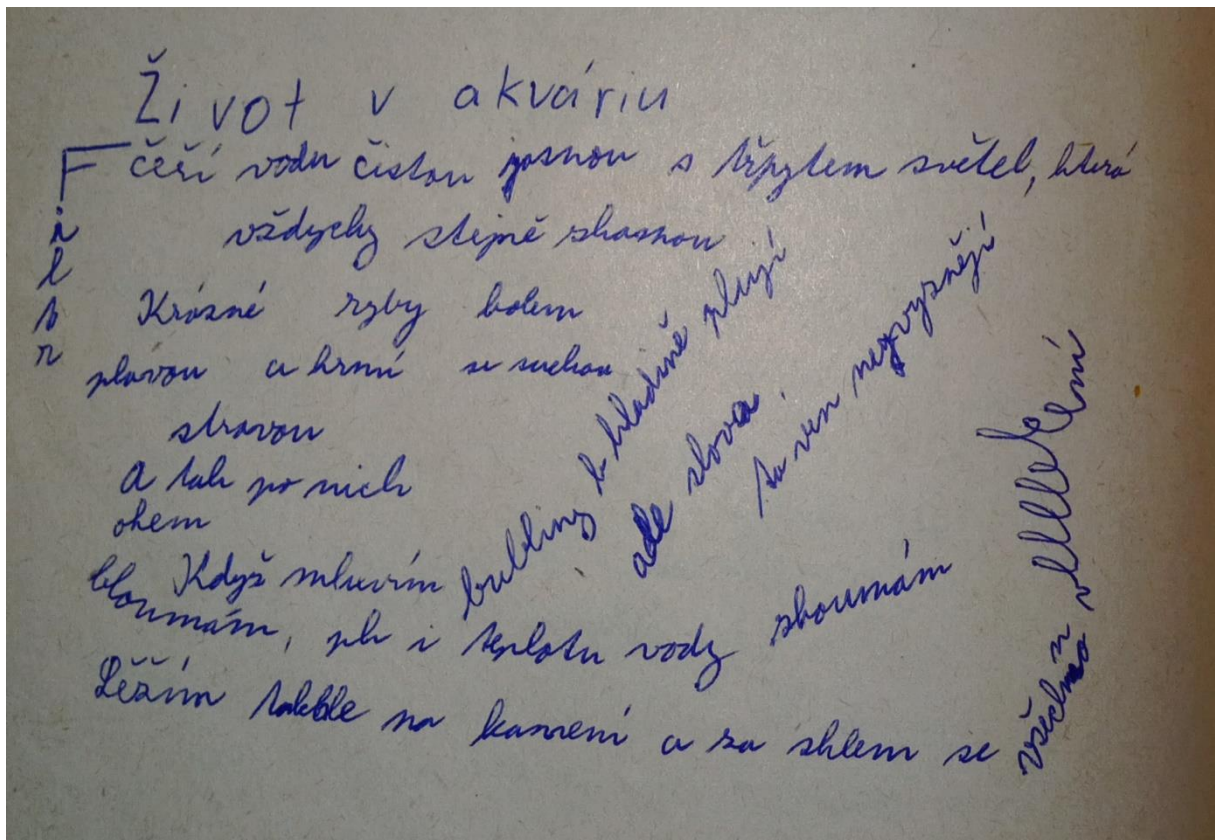
že se smrti nevyhneme,

proto se tolik bojíme.

Je nám předem určená,

po ní čeká pouze velká neznámá.

2/9 Kaligram (R. Janů, 18)

2/10 Bolest (V. Bilá, 17)

Svázala jsem si zápěstí rudou stuhou

Čekala jsem až mi tváře zblednou

Žiletkou jsem si po rukách hrávala

Nožem jsem po těle brouzdala

U krku kudlu jsem svírala

Bez nadějí jsem se rozplakala

Vztekem jsem si vlasy z hlavy nevyrvála

Pocity svírali mě v žaludku

Přemýšlela jsem o svém úsudku

A hledala jsem vinnu i nevinnu ve svém rozsudku

Ve vaně často jsem se topila

Rukama svýma jsem se ničila

Se životem, svým se loučila

Cigaretou pod trikem se pálila

Sebedestruktivně jsem se chovala

Bolest jsem už neznala

Bála jsem se sama sebe

Tolik let se ničila

Pražkami se opíjela

Vodkou jsem je zapíjela

V posteli jsem pak plakala

Za to že jsem samu se sebe tolik let už neznala

2/11 U vody (L. Liczki, 18)

Pohlédni, vlny

se zavínají do jednotvárných pěn.

Voda je tiskne na svá prsa – matka

s ohromnými skelnými rukama,

rukama plnými písku.

Hladina, toť čisté prostěradlo,

na němž nebe líně ohlazuje mraky;

takhle ji někdo napnul do všech stran.

Voda se čeří; slunce čeří mé údy,
jež žízň jak mdlé růže v malované
váze. Stromy na ně vrhají stíny.

2/12 Kolektiv (K. Steinová, 17)

Rubikova kostka

se skládá z

několika barev.

Tyto barvy se

musí spolu setkat,

aby byla

červená s červenou,

modrá s modrou,

bílá s bílou.

I když nám některé

barvy k sobě nepasují,

musí na sebe narazit,

aby vznikl jeden celek.

2/13 Žádná pohádka (L. Raclavská, 19)

Žádný rodič by neměl pochovat dítě,

žádné dítě vidět matčin hrob,

žádná slova a žádné kliše

nepřichází na pomoc.

Žádná láska a žádná pohoda,

jen bolest, co pohlčí,

rozerve a nahlodá,

srdce rozdrťí.

Propast ze vzpomínek, co nemám,

ideál, kterému nedostojím,

dcera, již se nevyrovnám,

výčitky, z nichž se nenarodím.

Představy, kde nejsem tady,

zatímco ona si ušetří trápení,

kde není rady,

tam není řešení.

2/14 My (Š. Jarolímek, 18)

Kudy jít, když nevím kam

Kam dívat se, když svět je klam

Mladý sem, vzpomínek pár

Rozmnožím je, než budu stár

Mluvit mám však, však nemám hlas

Jsem tu sám a marním čas

Hrdost denně polykat

Sousty cpát si ústa

A klást si tu otázku

„Má cenu tu zůstat?“

Obklopen davy lidí

Přesto cítit se sám

Jako muž chudý býti

Přesto říkat: „Rád dám!“

Tak snad poznám ty krásy světa

Než bude pozdě a já půjdu,

Jen do tmy sám a beze světla

Kde dříve rudá růže kvetla.

2/15 Koronavirová (V. Kolmačka, 16)

Po malém krůčku pro člověka

lidstvo zvládlo další skok,

ještě předloni nikoho nenapadlo,

jak podivný to zažijeme rok.

Nevinnou zprávou o viru,

začalo to v televizi,

nikoho tehdy nenapadlo,
že on jen tak nevymizí.

Scénáře hrůzy každý den
slýchali jsme spolu.
Že však zle je, poznali jsme,
až když zavřeli nám školu.

Říkali čtrnáct dní volna,
jak užít si je víme!
K čemu nám však volno je,
když nikam jet nesmíme?

Ze dvou týdnů jsou tři měsíce,
samostudium je vážně nuda,
volno už nenávidíme,
kdy už jen zmizí ta zrůda?

Na jaře svorně celý národ,
začal si šít roušky.
Však čerstvý vzduch až v slunném létě,
vychutnali jsme si plnými doušky.

Na podzim, když slunce sláblo,
přišla nařízení jinačí,
nakupte si respirátory,
rouška teď už nestačí.

Sotva jsme se pozdravili,
školy zas jsou zavřené,
od monitorů svých počítačů,
oči máme červené.

Držení jsme byli doma,
ale nic jsme nespáchali.

Zajímavé to bude vzpomínání,
na dobu, kdy byli jsme mladí.

Teď však, s příchodem léta,
nad silou viru se smráká.

Vir už mizí z restaurací,
zatímco se žáci do lavic vrací.

Dva roky jsme jednou třídou,
osobně se však sotva známe.

Brzy bude vysvědčení,
snad ten třeták už ve škole dáme.

Tím končí toto povídání
o zvláštní té době,
snad brzy na ni jen vzpomeneme,
ale nedáme přitom prostor zlobě.

2/16 Noční les (B. Mathauserová, 16)

Měsíční svit se opírá a třpytí,
do květů rostlin, co broukům zajišťují krytí.

Ti si tichounce zásobí jídlo,
do kůr stromů a hlíny, kde mají své sídlo.

Noční zpěv ptáků se lesem pomalu line
až u šedých skal tiše spočine.

Tam vytéká stříbřitá voda
znějící do uší, jak Beethovenem vytvořená óda.

Já sedíc vedle té vody,
hrající na nástroj líbivé noty.

Všechny živly mi napomáhaj

Roznést má slova až za široký háj.

Ptáčci z křoví mě opakují

z větvičky na větev si vesele poskakují.

Letní večer se chýlí ke konci,

ráno už uvítávají letící zvonci,

Kohouti vítají už Jitřenku,

ostatní spolu s nimi ji vítají ze svého výklenku.

Je to jasné, ta krásná noc končí,

ale noční les tím zdaleka neskončí.

2/17 Noční rozmluva (Š. Macháček, 16)

K večeru za nočního šera,

muži dva kolem sebe prošli.

Světlo života vznášelo se mezi nimi,

světlo, které ze světa pomalu se vytrácí.

Ten čas když úplněk přichází,

aby sluhý noční oblohy povolal,

aby prozářili temnoty pláň,

aby uhasili žízeň noci,

aby v temnotě světa stále naděje zářila.

Mezi ně vstoupil jejich pán,

moře a noci král.

Avšak nyní už přichází ten čas,

kdy ztratí vládu svou,

kdy Ró zasedne na svůj ohnivý trůn

a jeho tvář oslní pustou zem.
Zde rozmluva mezi muži končí,
dávají si své sbohem a v dál kráčí.

2/18 Praskáš (M. Srbová, 17) 1. místo

praskáš, už jenom z podstaty toho, že žiješ
ale stejně se necítíš naživu
možná proto každý den piješ
mrtvých lidí příběhy sebrané z archivu

trháš se na části, které už brzo nepůjdou ztavit
zmizela jsi v průvanu nočních přání, když jsem už spala
a myslíš si, že bych tě snad nedokázala zastavit
upřímně řečeno jsem to už s tebou vzdala

rozdáváš kousky sebe všem, co tě chtějí
dávej si pozor, lásko, aby ti něco zbylo
tvoje části se už takhle ve vichřici chvějí
na druhou stranu to takhle s tebou bude a bylo
zrcadlo, zrcadlo, řekni mi

2/19 Covidová doba (R. Hubička, 17)

V této covidové době,
všichni se vyhýbají sami sobě.
Na svých ústech roušky máme,

se svými přáteli se vůbec nevidáme.

Celý den za počítačem sedíme,
i v této těžké době se pilně učíme
zda všechnu probranou látku hezky umíme,
do se až ve škole dozvíme.

Ve chvíli kdy spatříme naše školní lavice,
nabyté vědomosti budou naše munice.

Snad budou testy v poklidu,
jinak se budeme muset věnovat úklidu.

Už pouze měsíc do konce našeho učení,
poté nastane jásos, smích a žádné mučení.

Po prázdninách doufám že v lavicích už sedíme,
covid je zdolán,
a my se znovu normálně učíme.

2/20 Tekuté skupenství (N. Mertová, 15) 3. místo

tak

jako divoké vlny utichnou

a rozhostí se před námi klidný oceán

utichne i touha

jako voda se i city vypaří

a jako kousky ledu

nás slova zraňují

